

Hann bíðaði í mjørkanum í 12 tímar og varð so funnin aftur

Gleðin kendi eingi mörk í Lamba sunnu-náttina, tá tað var greitt, at Símin Jóhan Samuelsen, sum tað hevði verið burtur í mjørkanum í nógv tímar, var komin aftur aftur í øllum góðum

JÓANNES HANSEN

Hjá Kirstini Samuelsen og familju hennara í Fuglafirði kundu jólini havt verið so nógv øðrvísi, enn tey nú vera. Leygardagin høvdu hon og hennara alla orsök at kenna seg rættuliga skelkað, tá livsins álvari og spurningurin um liv og deyð eftir nokrum tímum gjørdist meiri nærverandi, enn vit briggja okkum um. Tibetur endaði tað væl, og á jólum kunnu hon og maðurin Símin Jóhan Samuelsen og börnini og teirra halda jól, sum tey plaga, men kortini við uppaftur størri takksemi, tí tey vórðu spard, tá tað kundi endað heilt illa.

Eín sólskynssøga

Blóðini verða viðhvørt ákærd fyrri at dáma best at gera burturúr, tá tíðindini eru dökk og syrgilig, meðan minni verður gjørt burturúr, tá tað gongst væl, og tá endin er góður.

Soleiðis skal tað ikki vera hesa ferð. Talan er um eina sólskynssøgu, sjálvt um størsti parturin av henni gekk fyrri seg í kola svørtum mjørka. Endin var so góður, at ein av teimum, sum ofta hava verið uppið sovornum áður, helt fyrri, at hetta var fyrsta ferðin, hann hevði upplivað, at persónurin, sum teir høvdu leitað eftir, var funnin aftur í øllum góðum.

Harutúrurin

Leygmorgunin um átta tíðina fóru Símin Jóhan Samuelsen og svágur hansara, Samson Mikkelsen, at skjóta harur í Lambareyni, sum er eystari armur á Lambavík. Teir eru ikki ókunnugur har, men kortini tók dagurin seg øðrvísi upp, enn teir báðir høvdu roknað við.

Teir høvdu samband við hvønn annan, soleiðis sum teir plaga at hava, men á miðdegi mistu teir hvønn annan burtur. Tá legðist mjørkin so tjúkkur, at tað sást ongan veg.

– Eg rópti fyrri at fáa samband við Samson, men eg

Leygardagin hevði familjan hjá Símin Jóhan Samuelsen alla orsök at kenna seg rættuliga skelkað, tá livsins álvari og spurningurin um liv og deyð eftir nokrum tímum gjørdist meiri nærverandi, enn vit briggja okkum um. Mynd: Jens Kr. Vang

fekk einki svar. Eg gekk so oman ímóti, har eg helt hann vera, men har var einki at siggja og einki at hoyra, og eg fekk eina undarliga kenslu av, hvat kundi vera hent, tí har sum eg gekk oman, var rættuliga bratt niðurfyrri, greiðir Símin Jóhan Samuelsen frá.

Hann gekk eina lítla løtu, men tað var so skjótt, at hann ásanndi, at hann var vilstur í mjørkanum, og at tað loysti seg ikki at ganga.

– Har var einki annað at gera hjá mær, enn at seta meg niður og at bíða til tað gjørdist ljósari ella til fólk kom at leita. Eg hugsaði um Samson, sváginn, sum eg hevði mist sambandið við, og hvat mundi vera vordið av honum, og so hugsaði eg sjálvandi um konuna og familjuna heima, sum eg visti fóru at vera bangin um meg, tá vit ikki komu aftur til ásettu tíðina.

– Men sjálvur kendi eg meg alla tíðina tryggan. Tað er altíð gott at eiga ein Harra og Frelsara at leita til, og ikki minst í tilikum umstøðum er tað gott at kenna, at tú eigur ein vin, sum er hjá tær og um teg, tá eingin annar er har. Eg kendi ein fullkoman frið á mær, og eg legði meg sjálvandig og míni kærni í Guds hendur, og eg visti, at hini eisini høvdu fyrri mær, greiðir Símin Jóhan frá.

– Men sjálvur kendi eg meg alla tíðina tryggan. Tað er altíð gott at eiga ein Harra og Frelsara at leita til, og ikki minst í tilikum umstøðum er tað gott at kenna, at tú eigur ein vin, sum er hjá tær og um teg, tá eingin annar er har. Eg kendi ein fullkoman frið á mær, og eg legði meg sjálvandig og míni kærni í Guds hendur, og eg visti, at hini eisini høvdu fyrri mær, greiðir Símin Jóhan frá.

Hin var eisini vilstur

Tá Samson Mikkelsen hevði mist sváginn burtur gjørdi hann av at leita upp hús. Hann visti, at hann skuldi ganga undan brekkuni og so til hægri fyrri at koma til Lamba, og tá hann hoyri brimið, helt hann seg

vera komnan bein. Men tá passaði roknistykkið ikki, tí vindurin var ímóti. Tað átti hann ikki at verið, tí hann var landsynningur í ættini.

Tá gekk tað upp fyrri Samsoni, at í staðin fyrri at ganga heim ímóti bygðini, so var hann á veg út á Mjónanes, har hann gekk seg fastan í eini rök, sum tað tók drúgvu tíð at sleppa leysur aftur av. Hann vendi, og eftir at hava borið kenslu á okkurt, eydnadist tað honum at koma heim til bygðina, har hann frætti, at Símin Jóhan var ikki komin.

Leitingin

Hóast tey vóru ótolin, so bíðaðu tey eina góða løtu í Lamba, áðrenn tey settu seg í samband við myndugleikarnar og bóðu frá, at ein maður saknaðist. Versonur Símin Jóhan Samuelsen citur Magnus Rasmussen. Hann er bóndi í Lamba, og hóast hann er staðkendur í haganum, so veit hann av royndum, hvussu torført tað er, tá mjørkin sýgur seg oman yvir hagan, sum hann og Niels Weihe eru felags um.

Klokkan 17 fekk lögreglan boðini, og hálvan triðja tíma seinni fóru teir avstað. Fyrri uttanfyrri standandi kendist tað drúgvu at bíða, áðrenn leitingin varð sett í verk, men Kári Thorsteinson, sýslumaðurin í Eysturoy, greiðir frá, hví teir ikki fóru avstað beinanvegin:

– Tá vit høvdu fingið boðini settu vit okkum í sambandi við Vaktar og Bjargingartænastuna. Teir hava ábyrgdina av at leita fram við landinum, meðan vit hava ábyrgdina á landi. Vit settu okkum í sambandi við

Havnina fyrri at fáa hundarnar norður, umframt at boð vórðu send til bóndur, røktarmenn, fjalmenn og aðrar, sum eru staðkendir. Tað er av stórum týðningi, at tað bara er staðkent fólk, sum fer at leita, tá tað veit soleiðis við.

– Tá hundarnir eru við, verður leitingin skipað øðrvísi, enn tá hundarnir ikki eru við. Um eingir hundar eru við, so ganga menninir í einari ketu. Tá hundarnir eru við, fara teir og hunda-førarnir fyrst avstað, og so ganga hinir, sum leita, eitt sindur aftanfyrri og niðanfyrri. Tað er sera týðningarmikið, at hundarnir kunnu tevja tað, sum teir leita eftir. Og hetta riggaði stak væl.

Lögreglan var í Lamba og á stóðini í Runavík, og tað vóru sjálvsagt gleðitíðindi, tá tað frættist, at hundarnir høvdu tevjað tann, sum teir leitaðu eftir og at hann var funnin í øllum góðum.

Sýslumaðurin ásanndar, at tað er so sjáldan, at leitingararbeið endar soleiðis, sum tað gjørdi hesa ferð:

– Ofta visir tað seg, at tað verður farið ov seint at leita, og so er skaðin hendur, áðrenn hjálpin kemur fram. Tibetur var tað ikki soleiðis hesa ferð, og tú kanst ætla, at tað var ein lætti at fáa loyvi at bera konuni og teimum avvarðandi góð tíðindi. Eg skuldi undir øllum umstøðum borið teimum boðini, og tað var stuttligt at bera teimum tey góðu boðini, at maðurin og pápin, sum vit høvdu leitað eftir, var funnin í øllum góðum, sigur Kári Thorsteinson.

Bar tann, sum hann átti í einum sovornum fari?

– Avgjørt. Símin Jóhan hevur verið brandmaður, og hann er vanur at vera uppi, tá slíkar uppgávur koma fyrri. Hann bar seg akkurat at, sum hann átti. Hann fann skjótt útav, at hann var vilstur, og í staðin fyrri at ganga í ringrás og brúka nógv orku uppá tað og kanska ganga seg í óføri, so helt hann seg á staðnum og bíðaði í tolni.

Tann burturvilsti

Hóast bæði skip og nógv fólk fór at leita, so var tað leingi, áðrenn Símin Jóhan hoyrði nakað:

– Eg havi ongantíð áður vitað um, at mjørkin er komin so bráðliga, og at hann hevur verið so tjúkkur, sum hann var leygardagin uppi í Reyninum. Hjá mær var einki at gera uttan at bíða. Har var ein lítill steinur, sum eg kundi hella rygginum uppá, og haruna, sum eg hevði fingið, legði eg okkurtíð undir høvdið. Fyrri at halda hitanum blakaði eg mær og gjørdi aðrar líkamligar venjingar.

Hoyrði tú teir, sum leitaðu, langt frammanundan, at teir komu fram á teg?

– Nei, tað gekk skjótt fyrri seg. Eg hoyrði teir, og so rópti eg, og lat tvey byrskot av upp í loft. Aftaná havi eg skilt, at Samson svágur, sum var við teimum, hevði hoyrt meg rópa, og so sleptu teir hundunum leysum. Tá menninir komu til mín, góvu teir mær breyð og ein heitan jakka at fara í. Tá var klokkan fimm minuttir yvir hálvgum eitt, og vit mundu vera í Lamba um tvey tíðina.

Tey har heima

Kirsten Samuelsen og dótturin, Julianna, sum fríggjadagin var komin úr New Zealandi, har hon hevði verið og vitjað skyldfólk í tveir mánar, vóru í Runavík seinnapartin leygardagin og keyptu. Sjálvandi vóru tær klökkar, tá tær fóru at vita, at maðurin og pápin ikki var komin aftur:

– Vit vóru alla tíðina í Lamba. Fyrri okkum tókst tað at ganga long tíð, áðrenn teir fóru frá húsum at leita, men aftaná havi eg skylt, at tað var sera týðningarmikið, at teir lögdu alt væl til rættis. Vit lögdu alt í Guds hendur. Tað var fantastiskt at kenna, hvussu stóra umsgangan bygdafólkini og onnur, sum komu hagar, høvdu, meðan hetta stóð uppá. Tá teir fóru at leita, fingur teir matpakkar við, akkurat, sum tá teir fara á fjall, og tá teir komu til hús aftur, vórðu teir bodnir inn til eina máltíð mitt á nátt hjá fólk, sum ikki øll nyttu at kenna ábyrgd fyrri hesum, men gjørdi tað alíka-væl, greiðir Kirsten Samuelsen frá.

Hon og Símin Jóhan Samuelsen ynskja so hjartaliga at takka øllum fyrri tað stóra og framúr góða arbeiðið, ið varð gjørt leygardagin bæði av teimum í Lamba, av lögregluni, Vaktar- og Bjargingartænastuni og øllum hinum, sum hjálptu til og hugsaðu um tey.

– Vit ynskja øllum hesum og landsmonnum okkara annars eini gleðilig jól og eitt av Harranum signað nýttar, heilsa tey bæði, sum við serligari gleði fara at halda jól saman við sínum kærni.